

Bu işte yeniyim

2. İsa Mesih Neden Öldü?

Dostlarınızdan ya da akrabalarınızdan boyunlarında giyotin kolyesi taşıyan kaç kişi var? Kulağa ne tuhaf geliyor, değil mi? Oysa ki Batı dünyasında boyunlarında haç taşıyan kim bilir kaç kişi görmüşüzdür! İnsanların boyunlarında haç görmeye o kadar alışkınsınız ki üzerinde bile durmayız, ama aslında giyotin ya da elektrikli iskemle gibi çarmıh da bir idam yöntemi idi. Peki insanlar niye haç takar? Çarmıh, insanların icat ettiği en acımasız idam yöntemlerinden biriydi. İnsan haklarıyla nam salmayan Romalılar bile, İ.S. 337 yılında çarmıhla idam yöntemini insanlık dışı olduğu gerekçesiyle kaldırdılar. Çarmıh daima Hristiyan inancının simgesi olarak tanınmıştır ve Müjde kitaplarının büyük bir kısmı İsa Mesih'in ölümü hakkındadır. İncil'in diğer metinlerinin çoğu da çarmıhta neler olduğunu açıklar.

Elçi Pavlus, Korint'e gittiği zaman şöyle dedi: "Aranızdayken, İsa Mesih'ten ve O'nun çarmıha gerilişinden başka hiçbir şey bilmemeye kararlıydım" (1. Korintliler 2:2). Winston Churchill, Ronald Reagan, Mahatma Gandhi ya da Martin Luther King gibi kişilerin, hayatlarında neler yaptıklarını ve bunlarla toplumu nasıl etkilediklerini düşünürüz. Oysa ki dünya tarihinde en büyük değişimi sağlayan İsa Mesih, hayatından çok ölümüyle bilinir. Peki İsa'nın ölümü neden bu kadar önemlidir? O'nun ölümüyle Prenses Diana'nın, şehitlerin ya da savaş kahramanlarının ölümü arasında ne gibi bir fark var? İsa neden öldü? Ölümüyle neyi başardı? İncil, İsa Mesih'in bizim günahlarımız için öldüğünü söylerken ne demek istiyor? Bugünkü kısımda yanıtını vermek istediğimiz soruların bazıları bunlardır.

Sorun

Gençliğimde insanlarla yaptığım kişisel sohbetlerde onlara Tanrı'yla ilişkileri hakkında sorular sorar, böylece İsa Mesih'in onlar için neler yaptığını anlatma fırsatı bulmaya çalışırdım. Onlar sık sık İsa Mesih'e ihtiyaç duymadıklarını, hayatlarının dolu, eksiksiz ve mutlu olduğunu söylerlerdi. "İyi bir hayat sürmeye çalışıyorum" derlerdi, "öldüğüm zaman herhalde bir sorun olmaz, çünkü ben iyi bir hayat sürdürdüm." Kurtarıcı'ya ihtiyaç duymadıklarını, çünkü kendi anlayışlarına göre kurtarılmalarını gerektiren bir şey olmadığını ifade ediyorlar. Kurtarıcı'yı takdir etmiyorlar, O'na sevgi duymuyorlar çünkü kutsal Tanrı'nın huzurunda kişisel suçları ve isyanları olmadığına ikna olmuşlar. Oysa hepimizin bir sorunu var:

"Çünkü herkes günah işledi ve Tanrı'nın yüceliğinden yoksun kaldı" (Romalılar 3:23).

Sizi bilmem ama benim için, "Hata yaptım. Lütfen özrümü kabul edin" demek çok zordur. Ben kolaylıkla başkalarını suçlarım ve yanıldığımı kabul etmekte ağır davranırım. Gençlik yıllarımda ticari balıkçı olarak yıllarca denizlerde dolaştığım için eşim keskin bir yön duygum olduğunu bilir. İnsan güneşin izlediği yola bakarak kendi yolunu bulmayı öğreniyor. Ancak arada sırada işi berbat edip batıya gittiğimi zannederken kuzey yoluna düşmüş olabilirim. Yanıldığımı kabullenmek benim için çok zordur. Hata yaptığını söylemekte zorluk çeken başka kimse var mı?

Eğer dürüst davranacak olursak, yanlış olduğunu bildiğimiz şeyleri kabul etmekte hepimiz güçlük çekeriz. Birçok kişi sorumlu olduğunu ve hatta kısmen dahi sorumlu olduğunu kabul edemez. Bu durum özellikle araç kazası için talep formu dolduran insanlarda dikkatimizi çekmiştir. En ufak sorumluluğu dahi üstlenemeyen insanların mükemmel örnekleridir bunlar. Aşağıdaki metinde göreceğiniz gibi, bazı sürücüler, kendi hataları yüzünden ısrarla başkalarını suçluyorlar. 'Çamur at izi kalsın' tutumunun bazı örnekleri şöyledir:

"Ben hiçbir araçta suç görmüyorum, ama eğer suçlanacak biri varsa, öteki araçtır."

“Telgraf diğeri hızlıca yaklaşıyordu. Yolundan çekilmeye çalışırken bana çarptı.”

“Adam yolu komple sahiplenmişti. Ona vurmadan önce defalarca sağ sol yaptım.”

“Görünmeyen bir araba aniden önüme çıktı, bana çarptı ve ortadan kayboldu.”

“Karşıdan gelen hareketsiz kamyonla çarpıştım.”

“Eve gelirken yanlış eve girdim ve bana ait olmayan bir ağaçla çarpıştım.”

“40 yıldır araba kullanırım ama bu kez direksiyonda dalmışım ve kaza oldu.”

Aşağıdaki kaza formu cümlesini kimin kurduğu belli değildir. Tuvalet, tamirci ya da dil öğretmeni olabilir. Kararı siz verin:

“Arka tarafımdaki rahatsızlık için doktora gidiyordum ki evrensel mafsalım bana kaza yaptırdı.”

İnsanların Kurtarıcı’ya muhtaç olduklarını anlamaları için, bu çalışmayı okuyan her kişinin yüz yüze geldiği en önemli soruna bakmalıyız. Bu sorun hepimizin günahkâr olduğu ve Tanrı’nın yüceliğinden yoksun kaldığıdır. Bir kişi bana hayatı sona erdiği zaman sıkıntı çekmeyeceğini çünkü patlamak üzere olan düşmüş bir uçaktan iki kişiyi çıkardığını, onların hayatını kurtardığını söylemişti. Kendi günahları hakkında ne yapacağını sorduğum zaman hiç günah işlemediğini söyledi. Bu kişi kendisinin ahlaken birçok kişiden daha iyi olduğunu çünkü hayatında çoğu insana göre daha çok iyilik yaptığını farz ederek yanılıya düşünüyordu. Yargı gününde sorun olmayacaktı çünkü Tanrı onun yaptıklarını dikkate alacaktı.

Çoğu insan kendilerini başkalarının hayatına bakarak yargılar. Ne demek istediğimi size açıklayayım: Siz bu notları okurken benim de odada olduğumu farz edin. Ben size en yakın duvara işaret ederek bu duvarın, bugüne kadar yaşamış bütün insanların terazisini temsil ettiğini söylüyorum. Yaşamış en kötü insan duvarın dibini, en doğru ve en iyi insan ise duvarın tepesini temsil ediyor. Peki siz duvarın dibine kimi koyardınız? Birçok kişi Adolf Hitler, Josef Stalin ya da belki Saddam Hüseyin veya kendi patronunu koyar. Peki en tepeye kimi koyarsınız? “Rahibe Teresa, Prenses Diana, Martin Luther King ya da belki Billy Graham. Sanırım hepimiz öyle ya da böyle duvarın bir köşesinde oluruz – Keith Thomas aşağıda siz belki daha yukarıda olursunuz.

Peki ya bizim ulaşmamız gereken standart nedir? Çoğumuz herhalde tavanın standart olduğunu düşünür, insanlığın en iyi örneklerini oraya layık görürüz. Ancak Kutsal Kitap’a göre standart orası değildir. Biraz önce baktığımız Kutsal Kitap metnine göre, esas standart Tanrı’nın yüceliği olan İsa Mesih’tir – Tanrı’nın muhteşem hayat ideali budur. Ölçü bu odanın tavanı değildir, gökyüzüdür. Hiçbirimiz Tanrı’nın doğruluğu olan İsa Mesih’in standardına ulaşamadık. Hepimiz o hedefin çok aşağısında kalıyoruz. Günahın anlamı budur – aşağıda kalmaktır. “Günah” olarak tercüme edilen Grekçe sözcük Harmatia, okçuluğa ait bir terimdir. Eğer okunuzun ucu, hedefin ortasına saplanmadıysa, mükemmellikten aşağıda kaldınız demektir. Bence hepimiz o hedeften aşağıda kaldık. Hiçbirimiz yeterince iyi değiliz – hepimiz aşağıda kalıyoruz! Eğer bizler kendimizi silahlı soyguncularla, çocuk tacizcileriyle ya da komşularımızla karşılaştırırsak, belki onlardan daha iyi bir halde olabiliriz. Ancak kendimizi İsa Mesih’le karşılaştırdığımız zaman ne kadar eksik kaldığımızı görüyoruz.

Somerset Maughan bir keresinde şöyle demişti: “Eğer aklıma gelen her düşünceyi ve yaptığım her eylemi yazıya döksem, insanlar beni ahlaksız bir canavar olarak görürlerdi.” Günahın özünde Tanrı’ya isyan vardır (Yaratılış 3) ve bunun sonucu Tanrı’dan koparak ayrılmaktır. Tıpkı Kaybolan Oğul gibi (Luka 15) bizler de kendimizi Baba’nın evinden uzakta ve hayatlarımızı perişan bir halde buluruz. Bazı kişiler şöyle diyebilir: “Eğer hepimiz aynı gemideyssek, ne fark eder ki?” Bunun cevabı, evet, günahın

sonuçlarından ötürü fark eder. Biz bu sonuçları dört başlıkta özetleyebiliriz: günahın kirliliği, günahın gücü, günahın cezası, günahın ayrılığı.

1) Günahın Kirliliği.

İsa şöyle devam etti: "İnsanı kirleten, insanın içinden çıkandır. Çünkü kötü düşünceler, fuhuş, hırsızlık, cinayet, zina, açgözlülük, kötülük, hile, sefahat, kıskançlık, iftira, kibir ve akılsızlık içten, insanın yüreğinden kaynaklanır. Bu kötülüklerin hepsi içten kaynaklanır ve insanı kirletir" (Markos 7:20-23).

"Ben bunların çoğunu yapmıyorum" diyebilirsiniz. Ancak bunlardan biri bile, hayatınızı berbat etmeye yeterlidir. On Buyruk'u, sadece üç tanesine uymamızın yeterli olduğu bir sınav kağıdına benzetebiliriz. Ancak İncil'e göre, Yasa'nın sadece birini çiğnediğimiz zaman tamamını çiğnemekten suçlu oluruz (Yakup 2:10). Tek bir günah bile hayatınızı kirletebilir ve sizi mükemmel cennete kavuşmaktan alıkoyabilir. Tek bir sürücü hatası, temiz sicilinizi kirletebilir. Ya da yüksek hız yaptığınız için sizi çeviren bir trafik polisine, ülkenin diğer tüm yasalarına uyduğunuzu söyleyerek cezadan kurtulamazsınız. Tek bir trafik suçu, yasaı çiğnediğiniz anlamına gelir. Bizim için bu böyledir. Tek bir günah bile hayatlarımızı kirletmeye yeterlidir. Örneğin, bir katil olmak için kaç cinayet işlemeniz gerekir? Tabii ki bir tanesi yeterlidir. Bir kişinin yalancı olması için kaç yalan söylemesi gerekir? Tek bir yalan yeterlidir. Bir kişinin günahkar olması için kaç günah işlemelidir? Tekrar söyleyelim, bir tanesi yeterlidir. Tek bir günah bütün hayatımızı kirletir.

2) Günahın Gücü.

İsa, "Size doğrusunu söyleyeyim, günah işleyen herkes günahın kölesidir" dedi (Yuhanna 8:34).

Yaptığımız yanlışların tutsak edici bir gücü var. Uyuşturucu kullandığım günlerde, bunların hayatımı mahvettiğinin farkındaydım ama beni esir alan bir etkileri vardı. İki, üç kez onları kaldırıp atmaya çalıştım ama her seferinde gidip tekrar satın aldım. İnsanlar size esrarın alışkanlık yapmadığını söyler ama ben öyle olmadığını gördüm. İsa Mesih'e hayatımı teslim edene kadar özgür olamadım. Aynı şekilde alkole, öfkeye, kıskançlığa, kibire, gurura, bencilliğe, iftiraya ya da cinsel ahlaksızlığa tutsak olmak mümkündür. Düşünce ya da davranış kalıplarına esir düşebiliriz ve bunları kendi gücümüzle kıramayız. İsa Mesih'in sözünü ettiği kölelik budur. Yaptığımız şeyler, işlediğimiz günahlar bizi tutsak alır ve onların kölesi haline geliriz.

Liverpool'un eski piskoposlarından biri olan J.C. Ryle şöyle yazmış:

Günahların her biri ve hepsi, mutsuz mahkum kalabalıkların ellerini ve ayaklarını zincirlerle bağlıyor... Sefil mahkumlar bazen fazlasıyla özgür olduklarını iddia edip övünüyorlar... Oysa böyle bir kölelik yoktur. Günah gerçekten de efendilerin en insafsızdır. Kölelerine ödediği tek ücret, yol boyunca sefalet ve hayal kırıklığı, yolun sonunda da cehennem ateşidir.

3) Günahın Cezası.

Günahın ücreti ölümdür (Romalılar 6:23)

Beni en çok duaya teşvik eden şeylerden biri haberlerdir. Bir annenin çocuklarını ölüme terk ettiğini ya da suistimal ettiğini duyduğumda adalet isterim. Polise ya da acil servis araçlarına ayrılmış olan şeritlerin normal araçlar tarafından ihlal edildiğini gördüğümde öfkelenirim ve sistemi bozanların yakalanmalarını dilerim. Ama kendim işe geç kaldığımda ve kadro toplantısına vaktinde yetişmek için hız yaptığımda, konu başkadır. O zaman adalet istemem, merhamet ve lütf isterim. Polisin beni bırakmasını isterim. Sanırım ben ikiyüzlüyüm! Günahların cezalandırılması gerektiğini hissetmekte haklıyız. Yasalar hayatlarımızı düzende tutar, günah işleyen insanlar da günahları için cezalandırılmalıdır. Gün ve gün yaptığımız işler nasıl bir maaşı hak ediyorsa, günahımızın kazandırdığı

bir ücret de var. Patronumuz bize hak ettiğimizi, yani ücretimizi verecektir. Aynı şekilde Tanrı, adaletli davranarak hayatlarımızdaki günahın ücretini bize verecektir. Bu ücret Tanrı'dan sonsuza dek uzak kalmaktır ve Kutsal Kitap buna 'Cehennem' adını verir. Günahın ücreti ölümdür, yani Tanrı'dan sonsuza dek ayrılmaktır.

4) Günahın Ayrılığı

Bakın, RAB'bin eli kurtaramayacak kadar kısa, Kulağı duyamayacak kadar sağır değildir. Ama suçlarınız sizi Tanrınız'dan ayırdı. Günahlarınızdan ötürü O'nun yüzünü göremez, Sesinizi işittiremez oldunuz (Yeşaya 59:1).

Elçi Pavlus günahın ücretinin ölüm olduğunu dile getirirken onun sözünü ettiği ölüm, sadece bedensel ölüm değildir. Yeşaya peygamber, günahın bizi Tanrı'dan ayırdığını söylemektedir. Bu ayrılık ruhsaldır, yani Tanrı'dan sonsuza dek tecrit olmaktır. Tanrı'dan ayrı olmak, bizim bu hayatta yaşadığımız bir şeydir. Hepimiz günahımızdan ötürü kendimizi Tanrı'ya uzak hissederiz ama ölümden öteki hayata geçtiğimiz zaman bu artık bizim gerçekliğimiz olacaktır. Bu ayrılığa neden olan şey, yaptığımız yanlışlardır.

ÇÖZÜM

Hepimiz hayatlarımızdaki günahın sonuçlarından bizi kurtaracak bir Kurtarıcı'ya ihtiyaç duyarız. Chancellor lordu, Clashfern'lü Lord Mackay şöyle yazmıştır:

“İmanımızın esas konusu, Rabbimiz İsa Mesih'in çarmıhta günahlarımız için kendisini kurban etmesidir. Kendi ihtiyacımızın büyüklüğünü ne kadar çok fark edersek, Rab İsa'ya olan sevgimiz o kadar büyüyecek, O'na hizmet etme arzumuz o kadar güçlenecektir.”

Hristiyanlığın iyi haberi, her birimizin içinde bulunduğu çaresizliği Tanrı'nın görmüş ve sorunu çözecek adımlar atmış olmasıdır. O'nun çözümü, hepimizin yerini almasıdır. Tanrı, İsa Mesih'in kimliğinde dünyaya gelmiş ve bizim yerimizi almıştır. Birçok kitabın yazarı olan John Stott, bundan söz ederken Tanrı'nın 'vekaleti' ifadesini kullanır. Elçi Petrus bu kavramı şöyle tanımlıyor:

Bizler günah karşısında ölelim, doğruluk uğruna yaşayalım diye, günahlarımızı çarmıhta kendi bedeninde yükledi. O'nun yaralarıyla şifa buldunuz (1 Petrus 2:24).

1) Tanrı'nın Vekaleti

Vekalet ne demektir? Ernest Gordon, Kwai Nehrinde Mucize isimli kitabında, İkinci Dünya Savaşı sırasında Burma demiryolunda çalışan savaş tutsaklarının gerçek bir öyküsünü anlatır: İkinci gün, çalışan grubun aletleri toplandı. Japon bir muhafız bağarmaya başlayarak bir küreğin eksik olduğunu ve onu kimin aldığını bilmek istediğini söyledi. Avazı çıktığı kadar haykırıyor, paranoyak bir öfke patlaması yaşıyor, suçlunun öne çıkmasını emrediyordu. Kimse yerinden kıpırdamadı. “Hepiniz öleceksiniz! Hepiniz öleceksiniz!” diye çığlıklar atarak tüfeğini mahkumlara çevirdi. O anda bir adam öne çıktı. Bunun üzerine muhafız dipçik darbeleriyle vura vura sessizce duran adamı öldürdü. Herkes kampa dönünce aletler tekrar sayıldı, eksik kürek yoktu. O adam diğerlerini kurtarmak için hepsine vekaleten öne çıkmıştı. Aynı şekilde İsa Mesih, öne çıktı ve bizim yerimize ölecek adaletin gereğini yerine getirdi.

2) Çarmıhın Sancısı

İsa Mesih bizim yerimizi aldı. O bizim için çarmıha göğüs gerdi. Cicero çarmıhı “işkencelerin en zalimi ve korkuncu” diye tanımlar. İsa Mesih'in giysileri çıkarıldı ve kırbaç direğine bağlandı. Keskin kemik ve kurşun parçalarıyla dolu dört, beş deri sırimdan oluşan kırbaçla kamçlandı. Üçüncü yüzyıl kilise

tarihçisi Eusebius, Romalıların kamçılama cezasını şöyle tanımlıyor: “Kurbanın damarları açılır, kasları, sinirleri ve hatta bağırsakları görünürdü.” Bundan sonra İsa Mesih, kalenin içindeki Roma avlusuna götürüldü ve orada başına dikenlerden oluşan bir taç geçirildi. 600 kişilik bir taburun hakaretlerine maruz kaldı, yüzüne ve başına darbeler yedi. Ardından, yere yıkılana kadar kanayan omuzlarında çarmıhın ağır direğini taşıdı. Kireneli Simun’a direği zorla taşıttırdılar.

Çarmıhın olduğu yere geldiklerinde, İsa’yı tekrar soydular, çarmıhın üzerine yatırdılar, 15 santimlik çivileri bileklerinin hemen yukarısına çaktılar. Kaval kemikleriyle ökçe kirişlerinin arasına çivi çakabilmek için dizlerini dışa doğru çevirdiler. Bunun ardından çarmıhı yerden kaldırıp zemindeki yuvaya yerleştirdiler. İsa bunaltıcı sıcağın altında, dayanılmaz bir susuzluk çekerek kalabalığın alaylarına terk edildi. Canı ağır ağır bedenini terk ederken altı saat boyunca muazzam bir ıstırap çekti. Bunun en zor yanı, bedensel travma değildi. Dünya tarafından reddedilmenin ya da dostları tarafından terk edilmenin duygusal acısı da değildi. Bizim günahlarımızı taşıdığı için Baba’dan ayrılmanın ruhsal sancısıydı.

İsa’nın çarmıhta tamamlanan görevinden ötürü günahlarımızın tam ücreti layıkıyla ödendiği için, isteyen herkes Tanrı’nın sunduğu genel affı kabul edebilir. Rab bizlere acılara karşı ilgisiz olmadığını gösteriyor. İsa Mesih hepimizin hak ettiği bütün suçları kendi üzerine almıştır. Tanrı’nın bize olan sevgisini göstererek bizim yerimize ölüm cezasını çekmiştir.

"Çünkü Tanrı dünyayı o kadar çok sevdi ki, biricik Oğlu'nu verdi. Öyle ki, O'na iman edenlerin hiçbiri mahvolmasın, hepsi sonsuz yaşama kavuşsun" (Yuhanna 3:16).

SONUÇ

Kutsal Yazılar bize, İsa Mesih’in bizim için çarmıhta neler yaptığını tanımlayan dört benzetme sağlar: “Ama şimdi Yasa’dan bağımsız olarak Tanrı’nın insanı nasıl aklayacağı açıklandı. Yasa ve peygamberler buna tanıklık ediyor. Tanrı insanları İsa Mesih’e olan imanlarıyla aklar. Bunu, iman eden herkes için yapar. Hiç ayırım yoktur. Çünkü herkes günah işledi ve Tanrı’nın yüceliğinden yoksun kaldı. İnsanlar İsa Mesih’te olan kurtuluşla, Tanrı’nın lütfuyla, karşılıksız olarak aklanırlar. Tanrı Mesih’i, kanıyla günahları bağışlatan ve imanla benimsenen kurban olarak sundu. Böylece adaletini gösterdi. Çünkü sabredip daha önce işlenmiş günahları cezasız bıraktı. Bunu, adil kalmak ve İsa’ya iman edeni aklamak için şimdiki zamanda kendi adaletini göstermek amacıyla yaptı” (Romalılar 3:21-26).

1) İlk Benzetme Tapınak’a aittir:

Tanrı Mesih’i, kanıyla günahları bağışlatan ve imanla benimsenen kurban olarak sundu (Romalılar 3:25).

Eski Antlaşma’da, günahları kaldırmak için belli başlı yasalar konulmuştu. Kurbanlardan oluşan bir düzen, günahın ciddiyetini ve onu kaldırma ihtiyacını ortaya koyuyordu. Günahkar kişi bir hayvan alırdı. Hayvanın kusursuz olması gerekirdi. Günahkar kişi ellerini hayvanın üzerine koyar ve günahlarını itiraf ederdi. Böylelikle günahlar, kişiden hayvana aktarılır ve ardından hayvan kesilirdi. Kurbanın kesilmesi bize, günahın ölüm anlamına geldiğini gösteriyordu ve ölümden tek kurtuluş vekaletti. Vaftizci Yahya, İsa Mesih’in geldiğini gördüğü zaman, “İşte dünyanın günahını kaldıran Tanrı Kuzusu” diye bağırması ve böylece resim netleşmişti (Yuhanna 1:29).

2) İkinci Benzetme pazaryerine aittir:

İnsanlar İsa Mesih’te olan kurtuluşla, Tanrı’nın lütfuyla, karşılıksız olarak aklanırlar (Romalılar 3:24)

Borç günümüz dünyasına özgü bir sorun değildir. Eski günlerde de bu bir sorundu. Eğer birinin ciddi borçları varsa, tek çare ya kendilerini alacaklılara satmaları ya da alacaklıları tarafından satışa çıkarılmalarıydı. Bir dostunuzun pazarda satılmak üzere olduğunu varsayın. Onu görünce ücretini soruyorsunuz ve bizzat siz ödüyorsunuz. Böylelikle borcunu kapatıp serbest kalmasını sağlıyorsunuz. Aynı şekilde İsa Mesih, Şeytan'ın günah pazarından kurtarmak için 'özgürlük bedelini' kendisi ödeyerek bizleri satın almıştır.

3) Üçüncü Benzetme mahkemeye aittir.

"lütüfla, karşılıksız olarak" (Romalılar 3:24).

Elçi Pavlus, "karşılıksız olarak aklanmak" ifadesini kullanır. Aklanmak hukuki bir terimdir. Eğer mahkemede beraat ederseniz, aklanmışsınız demektir. Okul hayatına birlikte devam eden ve sonra birlikte üniversiteyi bitiren iki kişi, yakın bir dostluk kurmuş. Hayat ilerlerken ayrı yönlere gitmişler ve irtibatı kaybetmişler. Birisi hakim olmuş, diğeri ise suçlu. Bir gün suçlu kişi, hakimin önüne çıkmış. Suçluluğunu kabul ettiği bir suçtan ötürü yargılanıyormuş. Hakim eski dostunu tanımış ve bir ikileme düşmüş. Hakim olduğu için adil davranmalıymış ve dostunu öylesine salamazmış.

Öte yandan suçluyu cezalandırmak da istemiyormuş, çünkü onu seviyormuş. Bu nedenle dostuna, suçun cezası neyse o cezayı keseceğini söylemiş. Bu adalettir. Ardından hakim koltuğundan inerek ücreti kendisi ödemiş ve dostuna cezayı kaldırdığını söylemiş. Bu sevgidir.

Bu sevgi türü, Tanrı'nın bizim için yaptıklarını ortaya koyuyor. Tanrı kendi adaletine dayanarak bizi yargılıyor, çünkü bizler suçluyuz. Ama sonra, sevgisinden ötürü kendi Oğlu Rab İsa Mesih'in şahsında bizzat gelerek bizim ücretimizi kendisi ödüyor. Böylelikle Tanrı hem 'adildir' (suçu cezasız bırakmıyor) hem de bizi aklayandır – Romalılar 3:26 (kendi Oğlu'nun şahsında cezayı kendi çekerek bizi serbest bırakıyor).

Bu benzetme üç nedenle kusursuz değildir. Birincisi, bizim halimiz çok daha kötüdür. Sadece bir cezayla yani fiziksel ölümle değil, yaşamın kaynağı olan Tanrı'dan sonsuza dek ayrılmak anlamına gelen ruhsal ölümle karşı karşıyayız. İkincisi, Tanrı'yla ilişkimiz daha büyük bir yakınlık içermektedir. Bizler sadece iki dost gibi değiliz. Göklerdeki Babamız bizleri, dünyasal bir babanın çocuğuna olan sevgisinden daha büyük bir sevgiyle seviyor. Üçüncüsü, ödenen bedel çok daha büyüktür. Bizim aklanmamız, Tanrı için paraya değil, günahın ücretini bizim yerimize ödeyen biricik Oğlu'na mal olmuştur.

4) Dördüncü benzetme eve aittir.

Şöyle ki Tanrı, insanların suçlarını saymayarak dünyayı Mesih'te kendisiyle barıştırdı ve barıştırma sözünü bize emanet etti (2. Korintliler 5:19).

Kaybolan Oğul'a olanlar bizlere de olabilir. Eğer biz O'nun karşılıksız sevgisini ve lütuf armağanını kabul edersek, Tanrı bizi kendisiyle barıştırdı ve günahlarımızı kaldırır. O sizi karşılıksız olarak bağışlayabilmek için sizin yerinizi almıştır. Peki siz, Tanrı'nın ücretsiz affını kabul edecek misiniz?

1829 yılında George Wilson isimli Philadelphia'lı bir adam, Amerikan Posta Servisini soydu ve bu arada birisini öldürdü. Wilson tutuklandı, suçlu bulundu ve asılarak idama mahkum edildi. Bazı arkadaşları onun adına aracılık ederek nihayet Başkan Andrew Jackson tarafından affedilmesini sağladılar. Ancak George Wilson, bunu öğrendiği zaman affı kabul etmedi! Şerif ise infaza razı olmuyordu – affedilmiş bir adam nasıl asılabilir? İtiraz Başkan Jackson'a gönderildi. Hayrete düşen Başkan, davaya hükmetmesi için Amerika Birleşik Devletleri Yüce Divanına başvurdu. Divanın baş hakimi Marshall, affın bir kağıt parçası olduğuna, mahkum tarafından kabulünün esas teşkil ettiğine

hükmetti. Ölüm cezasına mahkum olan bir kişinin, affı reddettiği görülmüş şey değildi ama reddedildiği takdirde bunun artık bir af sayılması mümkün değildi. George Wilson asılarak idam edilecekti. Peki siz, Evrenin Tanrısı olan Baş Hakim'in size sunduğu tam kapsamlı affı kabul edecek misiniz?

Sevgili okur, sizi seven ve günahlarınızın affı için yol açan Tanrı'ya dua etmeniz zamanı gelmedi mi? Arzu ederseniz, bunun için şu duayı yürekten okuyabilirsiniz:

Dua: Göksel Baba, hayatımda yaptığım yanlışlar için üzgünüm. (Vicdanınıza ağırlık yapan belirli günahlar varsa, bunları dile getirerek af dileyebilirsiniz.) Lütfen beni bağışla. Yanlış olduğunu bildiğim her şeyi şimdi bırakıyorum. Benim bağışlanmam ve özgür kılınmam için Oğlunu gönderdiğin için teşekkür ederim. Şu andan itibaren O'nu takip edeceğim ve sözünü dinleyeceğim. Bana şimdi bağışlama armağanını ve Kutsal Ruh armağanını sunduğun için teşekkür ederim. Şimdi bu armağanı kabul ediyorum. Lütfen benim hayatıma gel; sonsuza dek benimle olmak istiyorum. Bunları Rabbimiz İsa Mesih'in adıyla ve yetkisiyle senden diliyorum. Amin.

Bu yazıdaki düşüncelerin çoğu, Nicky Gumbel'in Alfa Kursu'ndan alınmıştır. Kingsway Publishers tarafından yayınlanan "Hayat Soruları" isimli kitabını size tavsiye ediyorum.

Daha fazla inceleme yapmak için, Josh Mc Dowell'in 'Hüküm Gerektiren Kanıt' isimli kitabını okumanızı tavsiye ediyorum.

Keith Thomas tarafından uyarlanmıştır.

Email: keiththomas@groupbiblestudy.com

Website: www.groupbiblestudy.com